

Arrest

nr. 97 236 van 14 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent geboren in Tbilisi (Georgië) waar u ook woont.

U werkt voor het Ministerie van Veiligheid waar ene B. (...) uw overste is. Op 7 november 2007 neemt u deel aan de politieke demonstraties in uw land. De betogingen worden door de politie uiteen geslagen. Als u 's anderendaags aan B. (...) vraagt of hij de betogingen uit elkaar moest slaan, bevestigt hij dit. U zegt dat u een volgende keer niet zal meegaan naar de betogingen.

In augustus 2008 breekt er oorlog uit in Zuid-Ossetië, waarbij u voor het Georgische leger aan het hoofd staat van een twintigkoppige mobiele eenheid. Op 8 augustus 2008 bent u in die hoedanigheid in de buurt van Tskhinvali waar u betrokken raakt in gevechten. Drie dagen later trekt u zich terug. Daarbij neemt u een aantal wapens mee en geeft die in Gori aan B. (...). In januari 2009 wil u van B. (...) te weten komen waar deze bewuste wapens zijn. Hij zegt u dat uw zaken niet zijn en

bovendien wordt u gedegradeerd in functie. Vanaf dat moment moet u als grenswachter naar een grenspost bij Armenië. Daar merkt u hoe de Armeniërs een weg aanleggen op Georgisch grondgebied. Als u dit aan uw oversten meldt, volgt er overleg tussen beide kanten. B. (...) verwijt u dat u overall problemen veroorzaakt.

In augustus 2012 worden u en uw collega's op uw werk opgeroepen om stemmen te verzamelen voor de aankomende parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012 in het voordeel van de regeringspartij UNM. U weigert echter dit te doen en maakt dit op 30 augustus 2012 tijdens een vergadering kenbaar. De volgende dag wordt u door ene R. (...), werkzaam bij de onderzoeksdienst van de grenspolitie, en zijn mannen op uw koer in elkaar geslagen. Op 2 september 2012 meldt u deze aanval aan B. (...) die u zegt dat u nog geluk heeft gehad dat u enkel geslagen werd. Vanaf die dag krijgt uw vrouw thuis dreigtelefoons in verband met u. Dat gebeurt ook de daaropvolgende vier dagen.

Uiteindelijk verlaat u Georgië op 7 september 2012. Van Tbilisi vliegt u naar Praag (Tsjechië) en van daar naar Parijs (Frankrijk). In dat land blijft u een aantal dagen en gaat dan met een auto verder naar België waar u op 18 september 2012 aankomt en diezelfde dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele rijbewijs evenals uw werkbadge voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uit uw land vertrokken bent omdat u met de dood bedreigd werd door ene B. (...), R. (...) en T. (...), allen werkzaam bij de Georgische autoriteiten (specifiek uw overste bij de grenspolitie en twee medewerkers van de onderzoeksdienst van de grenspolitie) (CGVS p. 6). Uit uw verklaringen blijkt dat u vooral problemen meegemaakt heeft met uw baas B. (...). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Om te beginnen verklaart u dat u op 7 augustus 2008 in dienst van het Georgische leger naar Gori ging en de dag erna naar de dorpen Mokhisi en Nuli, vlakbij Tskhinvali, wegens de uitgebroken oorlog. U stond op dat moment aan het hoofd van een mobiele eenheid van twintig man en raakte betrokken in oorlogsgevechten. Op 10 augustus 2008 keert u terug naar Gori waar u een aantal wapens afgeeft aan B. (...). Volgens uw verklaringen zal u later omwille van deze wapens problemen hebben met B. (...) (CGVS p. 7-8). Het CGVS trekt uw betrokkenheid bij deze oorlog in 2008 echter ernstig in twijfel. U verklaart dat u van 8 tot 10 augustus 2008 effectief in de regio rond Tskhinvali aanwezig was, maar wanneer de oorlog precies uitgebroken was en wanneer de gevechten eindigden weet u vreemdgenoeg niet. In verband met de gevechten waarin u betrokken was, spreekt u over 'de tegenpartij'. Als u gevraagd wordt wie u daarmee bedoelt, verklaart u aanvankelijk 'ik weet het niet. Die van de andere kant', daarna 'vanuit het territorium van Tskhinvali kwamen er schoten' en uiteindelijk 'ik schoot tegen diegene die aan de overkant was. Of dat een Rus was, of een Azeri, ik weet het niet'. Als u dan de vraag gesteld wordt of u beweert dat Azerbeidzjan in die oorlog betrokken was, antwoordt u dat u het niet weet. Op de vraag bij welke concrete gevechten u betrokken was, verklaart u aanvankelijk 'we waren aan het schieten tegen de tegenpartij' en dan 'heel de wereld weet dat er oorlog was'. Als u de vraag een derde keer gesteld wordt en gevraagd wordt welke concrete bevelen u kreeg (zoals waar en wanneer u moest aanvallen, waar u moest oprukken en waar terugtrekken, welke stellingen u moest beschieten...), geeft u opnieuw geen antwoord op de vraag maar zegt u dat u uw bevelen van B. (...) kreeg. Als u daarop gevraagd wordt waarom u tijdens een oorlog van het Georgische leger bevelen zou krijgen van iemand van de grenspolitie, verklaart u dat u dan niet kan zeggen wie u de bevelen gaf (CGVS p. 8-9). Welnu, deze verklaringen zijn dermate vaag, onduidelijk en incoherent dat ze totaal ongeloofwaardig worden. Als u tijdens de oorlog in augustus 2008 effectief aan het hoofd stond van een twintig man tellende mobiele eenheid (en bijgevolg een niet te onderschatten verantwoordelijke functie had binnen het Georgische leger), kan van u verwacht worden dat u weet van wanneer tot wanneer deze oorlog duurde, tegen wie het Georgische leger precies vocht, welke gevechtshandelingen u moest uitvoeren en van wie u uw bevelen kreeg. Dit is in casu niet het geval.

Bovendien heeft u van uw betrokkenheid bij deze oorlog (en van de wapens die u van daar zou meegebracht hebben) niets gemeld op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS vragenlijst dd. 25.09.2012 p. 3-4 vragen 3.1-3.8). Als u hierover om uitleg gevraagd wordt, antwoordt u dat u alle vragen beantwoordde die de tolk u stelde (CGVS p. 11). Hiermee geeft u echter geen afdoende verklaring waarom u dit essentiële element uit uw asielrelaas niet vermeldde. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om zwaarwichtige feiten en vervolging vanwege de autoriteiten van het land dat hij ontvlucht is (i.c. betrokkenheid bij een oorlog en de daaruitvloegende problemen met uw overste op uw werk bij de grenspolitie). Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet ernstige vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten. Gecombineerd met de hierboven opgesomde anomalieën in uw verklaringen over deze oorlog, dient geconcludeerd dat er geen geloof meer kan gehecht worden aan uw betrokkenheid bij deze oorlog en bijgevolg ook niet

aan het feit dat u de bewuste wapens, waarover u verklaarde dat u ze aan 'iemand' moest afgeven (CGVS p. 7), aan B. (...) gaf. Dat u over deze wapens in januari 2009 een discussie had met B. (...) u in rang gedegradeerd werd (zo werd u op dat moment naar de Georgisch-Armeense grenspost Irganchai gestuurd), is dan ook niet geloofwaardig.

Verder verklaart u dat uw oversten (o.a. B. (...)) in augustus 2012 van u en uw collega's eisten dat jullie stemmen voor de regeringspartij UNM zouden verzamelen voor de aankomende parlementsverkiezingen. Aangezien u weigerde dit te doen, werd u in elkaar geslagen en kreeg uw vrouw dreigtelefoons waardoor u zich uiteindelijk genoodzaakt zag uw land te verlaten (CGVS p. 6-7 & p. 13-14). Ook het feit dat van u verwacht werd mee te helpen aan het vervalsen van de verkiezingen zoals u beweert, wordt door het CGVS ernstig in vraag gesteld. Zo verklaart u dat u aan uw oversten een lijst moest afgeven met de namen van vijftig personen en hun bijhorende identiteitskaartnummers die u had kunnen overtuigen om zeker voor de UNM te stemmen. U verklaart dat men die namen en bijhorende identiteitskaartnummers op de stembrieven zou schrijven en ze zo in de stembussen zou steken, zodat men zou kunnen verifiëren of deze personen wel degelijk voor de UNM gestemd hadden (CGVS p. 13). Echter, informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd geeft aan dat elk stembiljet dat gemanipuleerd, veranderd of aangepast is, aanleiding geeft tot een juridische beoordeling volgens de Georgische wet. Een stembiljet waarop de naam en/of identiteitskaartnummer geschreven wordt, is dus ongeldig. Bijgevolg is het bijzonder ondenkbaar dat men dergelijk systeem zou hanteren om de verkiezingen te vervalsen. Als u hierop gewezen wordt, blijft u vasthouden aan uw verklaringen. Op deze manier biedt u nog steeds geen verklaring waarom men stembrieven zou vervalsen die bij de telling toch ongeldig zouden zijn (en die dus niet bij het resultaat van UNM zouden kunnen geteld worden), en blijven uw verklaringen omtrent deze kiesfraude waaraan u gedwongen werd deel te nemen, nog steeds ongeloofwaardig. Daarom kan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u zou ondervonden hebben omdat u weigerde mee te werken aan dit vervalsingssysteem, i.e. de slagen die u kreeg en de dreigtelefoons voor uw vrouw.

Aanvullend kan gesteld worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat de oppositiecoalitie van Bidzina Ivanishvili de parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012 won. Hiermee werd een einde gesteld aan de hegemonie van de tot dan almachtige National Movement, partij van president Mikheil Saakashvili. Behalve de National Movement en de coalitie Georgian Dream slaagde geen enkele andere partij erin de kiesdrempel van 5% te halen om in het Georgische parlement vertegenwoordigd te worden. 2 oktober 2012, de dag waarop Saakashvili zijn nederlaag toegaf, betekent aldus een nieuwe bladzijde voor Georgië en het startschot voor een nieuw politiek landschap in het land. De oppositie van gisteren is de meerderheid van vandaag geworden. President Saakashvili heeft Bidzina Ivanishvili officieel benoemd als eerste minister; enkel personen die lid zijn van diens coalitie, of daar heel dicht tegenaan leunen, maken deel uit van Ivanishvili's regering. Tea Tsulukiani, aangesteld als minister van Justitie, werkte tien jaar bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg. Sozar Subari, ex-ombudsman van de mensenrechten in Georgië die jarenlang de wantoestanden in het gevangenisstelsel aanklaagde, kreeg de portefeuille van minister van het Gevangeniswezen toebedeeld. Beiden hebben aangekondigd radicale hervormingen te willen doorvoeren. Zelfs als aan uw verklaringen omtrent het gedwongen vervalsen van de verkiezingen geloof kan worden gehecht – quod non – is het in het licht van deze laatste opmerking bijzonder onwaarschijnlijk dat u op dit moment nog enige vervolging vanwege de autoriteiten van uw land zou te vreezen hebben.

Ook wat betreft uw eerdere aanwezigheid op de manifestatie van 7 november 2007 kan een gelijkaardige opmerking gemaakt worden. Er dient te worden vastgesteld dat de feiten die u verklaarde te hebben meegemaakt niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit de informatie, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, blijkt bovendien dat de Georgische autoriteiten de radicale oppositie die de manifestaties in mei 2011 organiseerde niet langer viseert en dat het bijgevolg niet aannemelijk is dat aanhangers van deze partijen actueel omwille van hun steun aan deze partijen door de autoriteiten onder druk worden gezet. Ook indien men in het verleden door de autoriteiten werd geregistreerd in het kader van deelname aan een oppositieactiviteit, geeft dit bij terugkeer geen aanleiding tot problemen met de autoriteiten. Uw vrees om bij terugkeer aan vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden blootgesteld is dan ook niet gegrond. Bijgevolg blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Ten slotte verklaart u dat u uw land verliet via de luchthaven van Tbilisi. U verklaart dat u aan de identiteitscontrole uw internationaal paspoort gaf aan de man die uw reis regelde. Die toonde het aan de controle waarna u zomaar mocht doorlopen. U verklaarde nochtans dat u gewoon en officieel, zoals iedereen, de identiteitscontrole doorliep op de luchthaven. Of er een visum in uw paspoort stond,

weet u niet. Als u daarop gevraagd wordt hoe het mogelijk was dat u niet zelf uw paspoort toonde aan de identiteitscontrole, blijkt u daar geen afdoende antwoord op te kunnen geven (CGVS p. 6). Het is echter weinig geloofwaardig dat u op deze manier uw land verlaten zou hebben. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Georgische internationale paspoort – uw reisdocument waarvan u zei dat u het hebt moeten afgeven aan de smokkelaar en het niet terugkreeg (CGVS p. 6) en waarover u bovendien verklaarde het nog aan de Belgische asielinstanties te zullen voorleggen aangezien de smokkelaar het aan uw vrouw in Tbilisi teruggaf (CGVS p. 4) maar waarvan het CGVS tot op heden nog steeds niets ontvangen heeft – bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst Georgië een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw rijbewijs bevat immers louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Uw werkbadge toont aan dat u als majoor tewerkgesteld was bij de grenspolitie, die onder het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken ressorteert, niets meer maar ook niets minder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van “de regels van behoorlijk bestuur” en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan “van de motiveringsplicht”, wederom van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 52 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij meent tevens dat de bestreden beslissing met machtsoverschrijding werd genomen. In een derde middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3 en 14 EVRM. Voorts roept zij in een vierde middel de schending in van de artikelen 5 en 8 EVRM. In een vijfde en laatste middel ten slotte, haalt verzoekende partij “humanitaire gronden” aan. Zij stelt dat, indien het beroep tot hervorming van de bestreden beslissing niet gegrond zou worden verklaard, dit een “humanitair onrecht” zou uitmaken. De Raad oordeelt dat door de samenhang van voormelde middelen deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier artikel 52 van de vreemdelingenwet en artikel 14 EVRM zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wets- en verdragsbepaling. Deze onderdelen van respectievelijk het tweede en derde middel zijn derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De Raad merkt verder op dat de schending van de artikelen 5 en 8 EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Verzoekende partij maakt zij niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Wat betreft de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij bijzonder weinig weet over de oorlog in augustus 2008 waarbij zij beweert betrokken te zijn geweest, maar waarover zij niettemin vage en incoherente verklaringen aflegt, stelt verzoekende partij dat zij gewoon haar werk deed en niet heeft stilgestaan bij wie bevelen heeft gegeven, en bij wat juist de posities waren. Verder merkt zij op dat zij zich in de grensstreek bevond, waardoor zij niet met zekerheid wist op wie er nu juist geschoten werd. Verzoekende partij meent dat het feit dat zij zich niet meer alle details kan herinneren, niet inhoudt dat haar asielaanvraag ongeloofwaardig is. Bovendien merkt zij op dat de feiten omtrent het gewapend conflict plaatsgevonden hebben in 2008, zodat het normaal is dat zij zich niet meer exact herinnert wat er juist gebeurd is. Ook geeft verzoekende partij aan dat iedere persoon bepaalde feiten anders beleeft en de welbepaalde feiten op een andere manier zal navertellen. Indien men bijvoorbeeld aan honderd personen het verloop van een voetbalmatch zou vragen, zullen ook hier de verhalen sterk uiteenlopend zijn en de details kunnen tevens sterk verschillen.

Inzake de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij bovendien heeft nagelaten ook maar enige melding te maken op de Dienst Vreemdelingenzaken van haar betrokkenheid bij dit gewapend conflict, haalt verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat ze schrik had voor de FSB. Ze stelt bovendien dat deze angst nog steeds aanwezig is, waardoor ze ook tijdens het interview op het Commissariaat-generaal soms niet durfde antwoorden op vragen en vaag bleef.

2.2.6.2. Daar waar verzoekende partij insinueert dat haar onwetendheden louter betrekking hebben op details, wijst de Raad erop dat dit argument geenszins gevolgd kan worden. Het ging immers daarentegen om eenvoudige gegevens betreffende het gewapend conflict. De Raad acht het uiterst onaannemelijk dat verzoekende partij, zeker daar deze beweert hoofd te zijn geweest van een twintigkoppige mobiele eenheid tijdens dit conflict, niet meer zou weten wie de bevelen heeft gegeven of wie de tegenpartij was. Verder verwijst de Raad naar de andere flagrante onwetendheden betreffende

de oorlog in 2008, vastgesteld door verwerende partij. Zo wist verzoekende partij evenmin wanneer de oorlog precies was uitgebroken en wanneer de gevechten waren geëindigd. Op de vragen bij welke concrete gevechten zij was betrokken en welke concrete bevelen aan verzoekende partij werden gegeven, geeft zij geen antwoord. Gezien het dermate eenvoudige karakter van de feiten waarnaar door verwerende partij gevraagd werd, is het argument dat de feiten hebben plaatsgevonden in 2008 zodat het normaal is dat verzoekende partij zich de feiten niet exact meer herinnert, dan ook niet afdoende. Om diezelfde reden is ook het argument dat iedere persoon welbepaalde feiten op een andere manier zal navertellen, niet afdoende. *In casu* wordt aan verzoekende partij immers niet verweten dat haar verklaringen zouden verschillen met verklaringen van een andere persoon. Daarentegen werd door verwerende partij wel vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel antwoord gaf op – gezien haar beweerde betrokkenheid in het conflict – eenvoudige vragen. Dergelijk stilzwijgen/onwetendheid doet dan ook in belangrijke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

Inzake het niet vermelden van haar betrokkenheid bij de oorlog in augustus 2008 op de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De asielzoeker dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De door verzoekende partij ingeroepen reden waarom ze haar betrokkenheid bij het gewapend conflict niet heeft vermeld, en waarom ze soms niet durfde antwoorden op vragen en vaag bleef bij het Commissariaat-generaal, namelijk de “*grote schrik voor de FSB*”, kan niet als aanvaardbare verschoningsgrond voor haar stilzwijgen en vaagheid worden beschouwd, gelet op de reeds aangehaalde medewerkingsplicht waardoor op de asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen.

2.2.7.1. Daar waar verwerende partij stelt dat het ongeloofwaardig is dat van verzoekende partij werd geëist dat ze mee zou helpen de verkiezingen te vervalsen, daar het bijzonder ondenkbaar is dat men het door verzoekende partij beschreven systeem hiervoor zou hanteren aangezien de stembiljetten zo bij een telling als ongeldig beschouwd zouden worden, betoogt verzoekende partij dat de commissaris-generaal geen enkel concreet onderzoek heeft gedaan en dat deze zijn beweringen steunt op algemene verklaringen. Verder benadrukt verzoekende partij dat zij niet effectief heeft meegewerkt aan de vervalsing en enkel de informatie in het begin heeft gekregen. De juiste uitvoering in de praktijk heeft zij niet meegemaakt.

2.2.7.2. Ten eerste wijst de Raad erop dat het verwijt dat de commissaris-generaal geen onderzoeksdaden heeft verricht, niet dienstig is. Immers, geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Zoals reeds werd gesteld, berust de bewijslast op de asielzoeker zelf.

Evenmin kan de stelling van verzoekende partij dat de beweringen van verwerende partij steunen op algemene verklaringen, niet worden bijgetreden door de Raad. Verwerende partij concludeert immers terecht dat, gezien de Georgische wetgeving, het ten zeerste ongeloofwaardig is dat men de verkiezingen op dergelijke wijze zou vervalsen. Een stembiljet dat gemanipuleerd, veranderd of aangepast is, zal immers aansprakelijkheid met zich meebrengen volgens de Georgische wet. Een stembiljet waarop de naam en/of het identiteitskaartnummer wordt geschreven, zal zodus als ongeldig worden beschouwd. De Raad treedt verwerende partij dan ook bij in de stelling dat het ondenkbaar is dat men dergelijk systeem zou hanteren om de verkiezingen te vervalsen. Bijgevolg is het ook totaal ongeloofwaardig dat aan verzoekende partij zou zijn gevraagd op een dergelijke wijze de verkiezingen te vervalsen. Dat zij de juiste uitvoering in de praktijk niet heeft meegemaakt, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

2.2.8. Waar verzoekende partij meent dat de mensen waarmee zij problemen heeft nog ter plaatse zijn en nog steeds hun functies bekleden, ondanks de wijziging van het regime op nationaal niveau, merkt de Raad op dat zulke opmerking niet dienstig is, aangezien vastgesteld dient te worden dat haar

asielmotieven als ongeloofwaardig moeten worden beschouwd en dat verzoekende partij haar problemen niet aannemelijk heeft kunnen maken.

2.2.9.1. Inzake het vermoeden van verwerende partij dat verzoekende partij bewust haar internationaal paspoort achterhoudt voor de Belgische autoriteiten, beperkt verzoekende partij zich slechts tot het volgende: *“Het feit dat verzoeker tevens geen paspoort kan voorleggen wil niet zeggen dat het verkeer van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn. Verzoeker heeft dit paspoort dienen af te geven aan de smokkelaar en is tot op heden nog niet in het bezit van zijn paspoort.”*

2.2.9.2. Ten eerste wijst de Raad erop dat het louter herhalen van dit onderdeel van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Bovendien verklaarde verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat ze dit paspoort, dat zich in Tbilisi bevindt, ging laten opsturen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 23/10/2012, p. 4). De vaststelling dat verzoekende partij tot op heden haar internationaal paspoort nog steeds niet heeft neergelegd, versterkt dan ook het door verwerende partij geuite vermoeden dat verzoekende partij bewust haar internationaal paspoort achterhoudt voor de Belgische autoriteiten. Verwerende partij oordeelt terecht dat deze vaststelling de geloofwaardigheid van verzoekende partij verder aantast, aangezien vermoed wordt dat verzoekende partij op deze manier de in het internationale paspoort vervatte informatie, zoals bijvoorbeeld een visum voor haar reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit haar land van herkomst vertrokken is, verborgen tracht te houden.

2.2.10.1. Verder stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat het Commissariaat-generaal doelbewust op zoek is gegaan naar details door de vraagstelling en dat hij het feit dat verzoekende partij zich niet meer details voor de geest kan halen heeft uitvergroot om te stellen dat het asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn. Volgens verzoekende partij baseert verwerende partij zich dan ook op kleine, er niet toe doende feiten om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Dit is geen correcte houding van verwerende partij, daar een motivering juridisch onderbouwd dient te zijn. Zoals verzoekende partij reeds eerder heeft gesteld, is het perfect normaal dat men zich na lange tijd, en tevens rekening houdende met de stresssituatie, niet meer juist en exact alle data en de kleinste details kan herinneren. Hieruit afleiden dat het asielrelaas ongeloofwaardig is, is een verkeerde gevolgtrekking. Verzoekende partij stelt ten slotte dat haar asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is, en gesteund is op de concrete problemen die zij heeft ondervonden in haar thuisland. Verzoekende partij benadrukt wel degelijk te zijn aangepakt door het leger, en met de dood te zijn bedreigd.

2.2.10.2. De stelling van verzoekende partij dat verwerende partij zich op kleine, er niet toe doende feiten baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas mist feitelijke grondslag, gezien bovenstaande uiteenzetting in de punten 3.2.6.2. en 3.2.7.2. Verder benadrukt de Raad nogmaals dat het louter herhalen van de asielproblematiek, het louter aanhalen van een vrees voor vervolging en het louter tegenspreken van hetgeen in de bestreden beslissing wordt vermeld, niet voldoende is om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.2.11.1. Verzoekende partij herhaalt nogmaals dat de commissaris-generaal onterecht, op basis van onjuiste motieven en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek, veronderstelt dat zij het bewijs niet levert en dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. Ook herneemt zij het argument dat verwerende partij uitgaat van loutere veronderstellingen, die op niets gebaseerd zijn, zonder haar situatie *in concreto* te hebben onderzocht, terwijl dit vereist is aangezien de toestand ter plaatse zeer verschillend kan zijn dan de toestand zoals deze verondersteld wordt te zijn door het Commissariaat-generaal. Bovendien wijst verzoekende partij erop dat ze de nodige bewijsstukken van haar problemen heeft bijgebracht en er alles aan heeft gedaan om de nodige documenten te bekomen. Gelet op de problemen en de bijgebrachte stukken, is het volgens verzoekende partij duidelijk dat de plaatselijke autoriteiten in Georgië haar veiligheid en die van haar familie niet kunnen waarborgen en dat zij overigens zelf diverse problemen heeft ondervonden met de plaatselijke Georgische autoriteiten. Zo werden verzoekende partij en haar familie lastig gevallen omwille van hun afkomst en gezocht door de autoriteiten. Verzoekende partij werd meerdere malen opgepakt door de mensen van het leger, geslagen en met de dood bedreigd. Verzoekende partij benadrukt dat het onmogelijk is voor haar om terug te keren naar Georgië. Nogmaals wenst verzoekende partij te onderlijnen dat zij *in casu* wel degelijk werd bedreigd en dat de plaatselijke autoriteiten hieraan niets konden verhelpen. Verzoekende partij stelt dat haar asielrelaas wel degelijk de

waarheid is en dat er *in casu* geen sprake is van vage verklaringen of enige tegenstrijdigheden. De commissaris-generaal toont niet aan dat verzoekende partij bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd. Evenmin toont de commissaris-generaal aan dat verzoekende partij geen problemen zou kennen indien zij terug dient te keren naar haar land van herkomst.

2.2.11.2. De Raad meent desbetreffend opnieuw te kunnen verwijzen naar hetgeen in de punten 3.2.6.2. en 3.2.7.2. werd gesteld. Opnieuw benadrukt de Raad dat het louter herhalen van de asielproblematiek, het louter aanhalen van een vrees voor vervolging en het louter tegenspreken van hetgeen in de bestreden beslissing wordt vermeld, niet voldoende is om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. *In casu* dient men tevens rekening te houden met het geheel van de motieven die in de bestreden beslissing vermeld zijn, en op basis waarvan kan worden besloten dat haar relaas – met name de problemen die zij in Georgië zou hebben gekend en de bewering dat zij niet kan rekenen op bescherming vanwege de Georgische autoriteiten – niet geloofwaardig is. Ten slotte stelt de Raad ook hier nog vast dat daar waar verzoekende partij oppert dat zij en haar familie wordt lastig gevallen “*omwille van hun afkomst*”, deze opmerking geen hout snijdt, aangezien verzoekende partij zelf verklaart te worden vervolgd omdat zij weigerde mee te werken aan het vervalsen van de verkiezingen. Er is aldus geen enkel verband tussen de door verzoekende partij beweerde problemen en haar afkomst.

2.2.12. De Raad merkt nog op dat hij niet inziet hoe het argument van verzoekende partij dat zij niet heeft kunnen antwoorden op de argumentatie van de tegenpartij, enig ander licht kan werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Immers heeft verzoekende partij middels haar verzoekschrift de mogelijkheid de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. Uit onderhavig arrest blijkt dat zij hierin niet is geslaagd waardoor desbetreffende motivering onverminderd overeind blijft.

2.2.13. De door verwerende partij vastgestelde flagrante omissie, onwetendheden en onaannemelijkheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.14. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4, § 2, c worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur opwerpt en aanvoert dat geen duidelijk onderzoek werd gevoerd naar de ware toedracht van de zaak, waardoor de beslissing met machtsoverschrijding werd genomen, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal op 23 oktober 2012 werd gehoord. Hierbij kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, werd zij bijgestaan door haar advocaat en dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. Verder blijkt dat de bestreden beslissing gesteund is op alle gegevens uit het administratieve dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13). Bovendien wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast rust op verzoekende partij en het niet aan de verwerende partij toekomt onderzoek te voeren teneinde het voorgehouden feitenrelaas van de nodige bewijsvoering te voorzien. De Raad concludeert dan ook dat er noch sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, noch van machtsoverschrijding.

2.2.16.1. Verzoekende partij voert tot slot nog aan dat, indien haar beroep niet gegrond zou worden verklaard, dit een humanitair onrecht zou uitmaken. Verzoekende partij heeft immers alle banden verbroken in haar voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden omwille van haar

afkomst. Inmiddels verblijft verzoekende partij reeds verschillende maanden in België en heeft zij hier haar leven reeds opnieuw opgebouwd. Verzoekende partij stelt goed geïntegreerd te zijn en reeds goed Nederlands te kennen. De bestreden beslissing dient dan ook op "*humanitaire gronden*" te worden hervormd.

2.2.16.2. Ten eerste merkt de Raad op dat er geen bepaling bestaat die toelaat louter op basis van humanitaire overwegingen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Bovendien vereist de uiteenzetting van een rechtsmiddel dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. De Raad is geen rechtsregel of rechtsbeginsel bekend dat ontleend wordt aan "*humanitaire gronden*" (RvS 8 december 2008, nr. 188.562).

Daar waar verzoekende partij aankaart dat ze alle banden heeft verbroken in haar voormalig thuisland, haar leven opnieuw heeft opgebouwd in België, zich goed geïntegreerd heeft en dat ze reeds goed Nederlands kent, dient door de Raad te worden opgemerkt dat dit alles niet relevant is bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. De Raad gaat in deze enkel na of verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ten slotte stelt de Raad ook hier nog vast dat daar waar verzoekende partij oppert dat zij en haar familie wordt lastig gevallen "*omwille van hun afkomst*", deze opmerking geen hout snijdt, aangezien verzoekende partij zelf verklaart te worden vervolgd omdat zij weigerde mee te werken aan het vervalsen van de verkiezingen. Er is aldus geen enkel verband tussen de door verzoekende partij beweerde problemen en haar afkomst.

2.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT